

Zarzuty i główne argumenty

Zdaniem strony skarżącej Rzeczpospolita Polska nie przyjęła dotychczas środków krajowych dokonujących poprawnej transpozycji Dyrektywy 2003/98/WE do krajowego porządku prawnego. Notyfikowana Komisji ustawa z 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej nie dotyczy ponownego wykorzystania informacji sektora publicznego, gdyż nawet nie zawiera definicji „ponownego wykorzystania”. Już chociażby z tego powodu prawa i obowiązki wynikające z tej ustawy nie mogą stanowić poprawnej transpozycji dyrektywy 2003/98/WE.

(¹) Dz. U. L 345 s. 90; Polskie wydanie specjalne: Rozdział 13 Tom 32 P. 701 - 707

Skarga wniesiona w dniu 8 lipca 2010 r. — Republika Węgierska przeciwko Republice Słowackiej

(Sprawa C-364/10)

(2010/C 301/07)

Język postępowania: słowacki

Strony

Strona skarżąca: Republika Węgierska (przedstawiciele: M. Fehér, E. Orgován)

Strona pozwana: Republika Słowacka

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie zezwalając prezydentowi Republiki Węgierskiej László Sólymowi w dniu 21 sierpnia 2009 r. na wjazd na terytorium Republiki Słowackiej, Republika Słowacka uchybiła swoim zobowiązaniom wynikającym z dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (¹) (zwanej dalej „dyrektywą 2004/38”), i art. 18 ust. 1 WE;
- ponadto stwierdzenie, że reprezentowane również w chwili wniesienia skargi stanowisko Republiki Słowackiej, iż jest uprawniona na podstawie dyrektywy 2004/38 do zakazania

przedstawicielowi Republiki Węgierskiej, tj. jej prezydentowi, wjazdu na terytorium Republiki Słowackiej, narusza prawo Unii Europejskiej, w szczególności art. 3 ust. 2 TUE, a tym samym potwierdza, iż takie naruszenie może się powtórzyć;

- stwierdzenie, że Republika Słowacka nieprawidłowo zastosowała prawo Unii, kiedy organy państwowe nie pozwoliły prezydentowi László Sólymowi na wjazd na terytorium Republiki Słowackiej na podstawie dyrektywy 2004/38;
- w przypadku gdyby Trybunał wbrew stanowisku węgierskiemu, na którym opierają się powyższe żądania, stwierdził, że konkretny przepis prawa międzynarodowego może ograniczyć podmiotowy zakres zastosowania dyrektywy 2004/38 — z czym Republika Węgierska się nie zgadza — określić rodzaj i zakres zastosowania takich wyjątków;
- obciążenie Republiki Słowackiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W dniu 21 sierpnia 2009 r. minister spraw zagranicznych Republiki Słowackiej powiadomił ministra spraw zagranicznych Republiki Węgierskiej notą ustną, że w związku z wizytą przeprowadzoną w tym samym dniu przez prezydenta Republiki Węgierskiej László Sólymę właściwe organy Republiki Słowackiej postanowiły zakazać mu wjazdu na terytorium Republiki Słowackiej.

Rząd węgierski podnosi, że zakazując wjazdu prezydentowi László Sólymowi, Republika Słowacka naruszyła art. 18 WE oraz dyrektywę 2004/38. Republika Węgierska uważa, że indywidualne zachowanie prezydenta Republiki László Sólymę ani ogólnie, ani w związku z konkretną wizytą nie stanowiło rzeczywistego, aktualnego i dostatecznie poważnego zagrożenia jednego z podstawowych interesów społecznych, które mogłoby stanowić powód podjęcia jakiegokolwiek środka ograniczającego. Rząd węgierski uważa, że nawet gdyby istniał taki powód uzasadniający środek ograniczający — z czym się nie zgadza — środek, którym w konkretnym przypadku zakazano wjazdu prezydentowi republiki, nie odpowiada wymogowi proporcjonalności i wykracza ponad zamierzony cel, który Republika Słowacka mogła osiągnąć również poprzez inne, mniej ograniczające środki.

Republika Słowacka nie zachowała również przepisów proceduralnych dyrektywy 2004/38, gdyż zakaz wjazdu prezydenta László Sólymę nie został przyjęty na podstawie decyzji zgodnej z dyrektywą i nie został doręczony; decyzja o zakazie wjazdu została przekazana w nocie ustnej, nie zawierała jednak ani wystarczającego uzasadnienia, ani nie informowała do jakiego organu administracyjnego lub sądowego można wnieść środek prawny i w jakim terminie.

Zdaniem rządu węgierskiego istnieje niebezpieczeństwo, że Republika Słowacka powtórzy naruszenie, gdyż nadal twierdzi, że zakaz wjazdu prezydenta László Sólyoma na jej terytorium był uzasadniony.

Rząd węgierski podnosi, że zastosowanie prawa przez organa słowackie jest nie tylko samo w sobie naruszeniem dyrektywy 2004/38, lecz że również powołanie się na dyrektywę było nieuprawnione, gdyż organa słowackie powołując się na nią nie realizowały celów dyrektywy, lecz cel czysto polityczny. Z wyjaśnień władz słowackich można wnioskować, że zakaz wjazdu prezydenta László Sólyoma na terytorium Republiki Słowackiej nie został wydany przez rząd słowacki ze względów porządku lub bezpieczeństwa publicznego w rozumieniu prawa Unii, którym jest dyrektywa 2004/38, lecz ze względów czysto politycznych, przede wszystkim polityki granicznej.

Według rządu węgierskiego Komisja Europejska niesłusznie stwierdziła w postępowaniu, że przy oficjalnych wizytach głów państw członkowskich należy stosować przepisy prawa krajowego, a nie prawa Unii. Rząd węgierski uważa, że dyrektywa 2004/38 ma nieograniczone zastosowanie do każdej grupy osób i każdego rodzaju wizyty, czy to oficjalnej, czy prywatnej. Dyrektywa ta uznaje w sposób ogólny i w odniesieniu do wszystkich obywateli Unii podstawowe prawo do wjazdu na terytorium każdego państwa członkowskiego, które wynika z prawa pierwotnego. Dyrektywa 2004/38 wymienia ogólnie i wyczerpująco przypadki, w których można ograniczyć swobodę przemieszczania się obywateli Unii. Dyrektywa nie zawiera odstępstwa od zasady ogólnej, na podstawie którego z zakresu zastosowania mogłyby zostać wykluczone głowy państw lub inna grupa obywateli państw członkowskich. Gdyby Rada i Parlament Europejski zamierzały ograniczyć wykonywanie swobody przemieszczania się przepisem prawa międzynarodowego, w tym międzynarodowego prawa zwyczajowego, uczyniłyby to z pewnością już przyjmując dyrektywę.

Rząd węgierski podnosi, że ani w prawie międzynarodowym kodyfikowanym, ani w zwyczajowym nie można znaleźć obowiązującej normy prawnej, którą można by zastosować w tym przypadku. Nawet gdyby taka norma istniała, państwa członkowskie poprzez swoje przystąpienie do Unii przyznały jej kompetencję stanowienia przepisów o swobodzie przemieszczania się i zgodziły się na wykonywanie kompetencji przeniesionych na nie w tej dziedzinie zgodnie z aktami prawnymi Unii i zgodnie z prawem Unii. Gdyby w przypadku wjazdu obywatela państwa członkowskiego do innego państwa członkowskiego przepis prawa międzynarodowego mógł ograniczać podmiotowy zakres zastosowania dyrektywy 2004/38, konieczne jest, aby Trybunał jasno określił zakres tego ograniczenia, gdyż dyrektywa 2004/38 nie zawiera takiego wyjątku bądź odstępstwa.

Skarga wniesiona w dniu 29 lipca 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-379/10)

(2010/C 301/08)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Pignataro i M. Nolin, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że wyłączając jakąkolwiek odpowiedzialność państwa włoskiego za szkody wyrządzone jednostkom w następstwie naruszenia prawa Unii dokonanego przez sąd krajowy orzekający w ostatniej instancji, w przypadku gdy naruszenie to wynika z zastosowanej przez ten sąd interpretacji zasad prawa lub oceny okoliczności faktycznych i dowodów, a także ograniczając odpowiedzialność wyłącznie do przypadków winy umyślnej i poważnego uchybienia, zgodnie z art. 2 ust. 1 i 2 włoskiej ustawy nr 117 z dnia 13 kwietnia 1988 r., Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy ogólnej zasady odpowiedzialności państw członkowskich za naruszenie prawa Unii przez ich sądy orzekające w ostatniej instancji, ustanowionej przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej
- Obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Legge nr 117 (sul) risarcimento dei danni cagionati nell' esercizio delle funzioni giudiziarie e responsabilità civile dei magistrati (ustawa nr 117 z dnia 13 kwietnia 1988 r. o naprawieniu szkód wyrządzonych w ramach wykonywania funkcji sędziowskich i odpowiedzialności cywilnej sędziów) wyłącza jakąkolwiek odpowiedzialność państwa włoskiego za szkody wyrządzone jednostkom w następstwie naruszenia prawa Unii dokonanego przez sąd krajowy orzekający w ostatniej instancji, w przypadku gdy naruszenie to wynika z zastosowanej przez ten sąd interpretacji zasad prawa lub oceny okoliczności faktycznych i dowodów. Ustawa ta także ogranicza odpowiedzialność wyłącznie do przypadków winy umyślnej i poważnego uchybienia.

(¹) Dz.U. L 158, s. 77.

W wyroku w sprawie C-173/03 (¹) Traghetti del Mediterraneo Trybunał orzekł, że: